

Ε.Η.Μ.

Παρασκευοπούλου 4
45444 ΓΙΑΝΝΙΝΑ

ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ Νέα

Δίμνην εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

Τεύχος 78, Ιούνιος-Αύγουστος 1997. Υπεύθυνος έκδοσης: Δημ. Παπαγιαννόπουλος - Τ.Θ. 26, 45002 ΙΩΑΝΝΙΝΑ - Τηλ. 0651/39176

ΕΥΚΤΑΙΟΙ ΚΙ ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ:

'Όροι λειτουργίας και δημοπρασίας του νέου καφεστιατορίου «Βόλγα»

Σε λίγο καιρό, ελπίζω να ολοκληρωθεί και να λειτουργήσει πλέον το νέο καφεστιατόριο του χωριού μας, στην οικία Βόλγα. Είναι μια ευχή, επιθυμία κι ένα όνειρο αυτό, όλων των Δικορφιωτών, απανταχού της Ελλάδας. Γιατί η εικόνα κι η εμφάνιση του χωριού μας (ύστερα απ' την ολοκλήρωση της ασφαλτόστρωσης του δρόμου μας) θα είναι τέλεια, κι ο κάθε χωριανός μας ή επισκέπτης, θα αισθάνεται ευχαριστημένος κι ικανοποιημένος, για την εκάστοτε άφιξή του και παραμονή του στο Δικόρφο.

Όμως, το νέο μας κατάστημα αναλαμβάνει μεγάλες ευθύνες, ύψιστες υποχρεώσεις και μέγιστα καθήκοντα. Γιατί πρέπει ν' ανταποκριθεί σ' ορισμένες ανάγκες, στέλειες κι ελλείψεις της σημερινής και του παρελθόντος.

Σκέφτηκα λοιπόν (και συζητήσα μ' αρκετούς χωριανούς μας) ότι πρέπει να υπάρξουν και να λειτουργήσουν ορισμένοι όροι καλής και σωστής, αποδοτικής και σύγχρονης λειτουργίας αυτού του μελλοντικού κι αυριανού καταστήματός μας. Όροι βέβαια όπως βλέπετε και διαβάζετε και στον τίτλο αυτού του σημειώματός μου) **ΕΥΚΤΑΙΟΙ ΚΙ ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ** απ' το μέσο και ώριμο, σημερινό Δικορφιώτη.

Αυτούς τους «όρους» κι αυτές τις σκέψεις, σας παρουσιάζω σήμερα και σας τονίζω κι επαναλαμβάνω (προκαταβολικά) ότι είμαι προσωπικές και άκρως υποκειμενικές απόψεις κι επομένως έχουν ούτε το αλάθητο, ούτε το τέλειο, μηδ' το αναμάρτητο.

Διαβάστε τους λοιπόν κι ύστερα, άλλους απ' αυτούς απορρίψτε κι άλλους εγκρίνατε. Κι όλα αυτά βέβαια με πνεύμα αγάπης, κι απόλυτη αντικειμενικότητα και

με περισσό θάρρος για το συμφέρον και την πρόοδο του Δικόρφου, και μόνο του Δικόρφου.

θρώπινα και πρακτικά στην αρχή, όλα τα νέα καταστήματα, που λειτουργούν στο χωριό μας απ' το

ΖΑΓΟΡΙ

ΕΥΚΤΑΙΟΙ «ΟΡΟΙ» ΚΙ ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ:

1. Ο υποψήφιος καφεστιατορ να μην ξεπερνά την ηλικία των εξήντα (60) ετών, ώστε να μπορεί ν' ανταποκρίνεται στα βαρειά και δύσκολα καθημερινά του καθήκοντα και στη σύγχρονη αποστολή του.

2. Το ενοίκιο στην αρχή (πρώτη διετία) να είναι λογικό και χαμηλό (ιδίως, αν είναι χωριανός μας ο πρώτος ενοικιαστής).

3. Ο Σύλλογός μας (αν μπορεί, κι αν θέλει...) ας βοηθήσει αν-

1996, ανεξαιρέτως και αμεροληπτως, όπως έγινε κι εφαρμόστηκε μέχρι τώρα, σε πολλά χωριά του Ζαγορίου και τα καμαρώνουν και τα χαίρονται σήμερα όλοι τους, ως πετυχημένα κι αποδοτικά.

4. Το νέο καφεστιατόριο πρέπει να λειτουργεί συνεχώς και ανελλιπώς απ' το Μάιο, ως το τέλος Σεπτεμβρίου, καθημερινά.

5. Τους μήνες: Μάρτιο και Απρίλιο, Οκτώβριο και Νοέμβριο πρέπει να λειτουργεί υποχρεωτικά μόνο τα Σαββατοκύριακα.

6. Το χειμώνα (και κυρίως τους μήνες: Δεκέμβρη, Γενάρη και Φλεβάρη) να λειτουργεί μόνο τις μέρες, που κρίνει σκόπιμο και συμφέρον ο ενοικιαστής (εκτάκτως, ή ύστερα από προσυνεννόηση, με χωριανούς, ή ξένους).

7. Το κατάστημα πρέπει (κι είναι ανάγκη...) να διαθέτει: μεζέδες, ποτά και φαγητό κατά τους μήνες κυρίως Ιούλιο και Αύγουστο, αλλά και κατά τα Σαββατοκύριακα όλου του χρόνου. Έτσι, θα καλύψει μια απλή και στοιχειώδη ανάγκη και θα ελκύει πολλούς στο όμορφο Δικόρφο, ξένους και χωριανούς. Κι όχι βέβαια άλλες τιμές στους μεν... κι άλλες στους δε... (...).

8. Η ευπρέπεια, η ευαισθησία, η εξυπηρέτηση και η ευχαρίστηση γενικά όλων των επισκεπτών του Δικόρφου πρέπει να είναι η αρχή όλων των σύγχρονων καταστημάτων του χωριού μας και φυσικά και αυτού, που ανήκει ιδιοκτησιακά στην Κοινότητά μας, που φρόντισε και κουράστηκε τόσο πολύ για την τέλεια ανακατασκευή του και τη σύγχρονη λειτουργία του.

9. Η καθαριότητα του καταστήματος αυτού, πρέπει να 'ναι καθημερινή, συνεχής, υποδειγματική και χειροπιαστή, δηλ. ζαγορσία.

10. Η σύγχρονη λειτουργία του αλέτας, πρέπει να 'ναι εξασφαλισμένη.

11. Η θέρμανση (κατά τους παγερούς μήνες) δεδομένη.

12. Η τεχνολογική εξυπηρέτηση γενικά του καταστήματος (ψυγεία, κουζίνες κλπ.) να 'ναι σύγχρονη και εξασφαλισμένη, προηγμένη και συνεχώς βελτιωμένη.

Συνέχεια στην 2η σελ.

Συμπληρώνονται φέτος 260 χρόνια απ' το θάνατο του πρώτου, καλύτερου και μεγαλύτερου Ζαγοριώτη δασκάλου του Γένους μας Μεθόδιου Ανθρακίτη, εξαίρετου κοντοχωριανού μας.

Γεννήθηκε στην Καμινιά το 1660 και πέθανε στα Γιάννενα το 1736, σε ηλικία 76 ετών. Τα πρώτα γράμματά του τα 'μάθε στα Γιάννενα και στη συνέχεια πήγε στη Βενετία, όπου συνέχισε τις σπουδές του και ολοκλήρωσε τις γνώσεις του.

Η Βενετία τα χρόνια εκείνα για τους Έλληνες ήταν το καταφύγιο της γνώσης, της μάθησης και της επιστήμης. Εκεί έγινε και εφημέριος του περιήρημου μέχρι και σήμερα ναού του αγίου Γεωργίου και πρόσφερε πολλές υπηρεσίες στους εκεί εγκατεστημένους συμπατριώτες μας.

Μετά την πλήρη και ολοκληρωμένη κατάρτισή του εκεί, επιστρέφει στην Ελλάδα το 1710 και αμέσως διδάσκει σε σχολεία της Καστοριάς. Εκεί διακρίνεται για την πλήρη, ολοκληρωμένη και πρωτότυπη επιστημονική του κατάρτιση και πνευματική του πρωτοπορία και γίνεται έτσι ο Πρόδρομος θα λέγαμε της ελληνικής παιδείας.

Όροι λειτουργίας και δημοπρασίας του νέου καφεστιατορίου «Βόλγα»

Συνέχεια από την 1η σελ.

Αυτές είναι οι σκέψεις μου και οι προτάσεις μου γενικά, για την εύρυθμη, σωστή και πετυχημένη λειτουργία του νέου και μελλοντικού καφεστιατορίου «Βόλγα», που ανήκει πλέον (ως κτήμα) στην Κοινότητά μας.

Κι όποιος, εκ των απανταχού Δικορφωτών, έχει να προσθέσει, ή να αφαιρέσει και διαγράψει κάτι, ας το κάμει, έγκαιρα και υπεύθυνα. Προφορικά μιν, με συζητήσεις και θετικούς και συγκεκριμένους διαλόγους. Γραπτά δε, δια των «Δικορφωτικών Νέων». Η συμβολή του θα 'ναι μέγιστη.

Κι ας μη ξεχνούμε τέλος όλοι μας την αρχαία ρήση, που λέει: «Πόνου χωρίς... ουδέν ευτυχεί». Δηλ. «τίποτε καλό δεν κερδίζεται, χωρίς κόπο», όπως λέει και διδάσκει ο αρχαίος Σοφοκλής.

Εύχομαι πλήρη και πετυχημένη υλοποίηση και απόδοση των ανωτέρω δώδεκα (12) υποκειμενικών, ευκαιριών και επιθυμητών όρων, που κατέγραψα αμεροληπτως σ' αυτό το σημειώμά μου, εν έτει 1997.

Υ.Γ. Οι υπ' αριθμόν 7, 9 και 12

ΖΑΓΟΡΙΣΙΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ:

Μεθόδιος Ανθρακίτης

Κι αυτό γιατί ο Ανθρακίτης είναι ο πρώτος απ' τους καθιερωμένους κι επιβεβλημένους διδασκάλους του Γένους μας, που βάσει στο πρόγραμμά του και τα νεότερα Μαθηματικά, κάτι που ήταν αδιανόητο να γίνει απ' το Μεσαίωνα ως τις μέρες του.

Ακόμη διδάσκει εκεί και νεότερη Φιλοσοφία (όχι μόνο Αριστοτελική, αλλά και ευρωπαϊκής προέλευσης), όπως εκείνης του Καρτεσιού και άλλων σπουδαίων Ευρωπαίων φιλοσόφων της Αναγέννησης.

Αυτή όμως η καινοτομία και η τόλμη του, η αποφασιστικότητα και η διδασκαλική του ευθύνη «προβληματίζει» και εξεγείρει πρώτα την τότε Εκκλησία κι ύστερα μέρος της ελληνικής κοινωνίας, που 'χαν μάθει να δέχονται και να ανέχονται ως σωστά και ορθά μόνο τα ελληνικά δόγματα και τις ελληνικές ρήσεις.

Εκείνο όμως, που κάνει τον Ανθρακίτη σπουδαίο και σημαντικό, καινοτόμο και προοδευτικό

ευθύνη και διδασκαλία στα χέρια του και ο Ζαγοριώτης πρόγονός μας περνάει έτσι δύσκολες μέρες και ώρες.

Τα βιβλία του ρίχνονται στη φωτιά, καίγονται και αφανίζονται και το Πατριαρχείο του απαγορεύει να διδάσκει και να επικοινωνεί με τους απλούς χριστιανούς. Κι ο άτυχος μέγας διδάσκαλος αναγκάζεται να υπογράψει «ομολογία πίστωσης» δηλαδή υπεύθυνη δήλωση των ημερών του, ότι συμμορφώνεται προς τις υποδείξεις, τις βελήσεις και απαιτήσεις του τότε Πατριάρχη.

Μη αναγνωριζόμενος λοιπόν και καταδικασμένος θα έλεγα με πάθος, πεθαίνει στα Γιάννενα στα 1736, πικραμένος κι εξουθενωμένος πνευματικά.

Πεθαίνοντας όμως αφήνει μια πληθώρα γραπτών κειμένων του, όπως η «Οδός Μαθηματική», που κυκλοφορεί μετά το θάνατό του με μεγάλη δάσκαλο των δημοτικών στην αρχαΐζουσα, για να φανεί και να αποδειχτεί έτσι το πάθος και το πείσμα των ημερών εκείνων, έναντι ενός προοδευτισμού, λίαν καταρτισμένου και ορθώς εξευρωπαϊσμένου Έλληνα.

Γιατί, το παν και το άπαν της γνώσης και της αλήθειας δεν το κατέχουμε, νομίζω, μόνον εμείς οι απόγονοι του Αριστοτέλη και του Πλάτωνα, αλλά όλοι οι προοδευτικοί και εκσυγχρονισμένοι λαοί.

«ΔΙΚΟΡΦΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Εκείνο όμως, που μου κάνει εντύπωση και μου προκαλεί θαυμασμό μ' αυτό τον μεγάλο δάσκαλο του Γένους και των Ζαγορισιών είναι η τοποθέτησή του έναντι της γλώσσας εκείνης τις μέρες.

Βλέπω και διαπιστώνω (απ' τις θέσεις του και τη στάση του), ότι γνώριζε πως κάθε δάσκαλος για να επικοινωνήσει με τους μαθητές του (κάθε ηλικίας) και το ακροατήριό του γενικά, πρέπει να χρησιμοποιεί μια απλή, σωστή και κατανοητή γλώσσα. Άλλως δεν επικοινωνεί και αεροβατεί, μη αποδίδοντας θετικό και συγκριμένο έργο. Άλλως, λέει πολλά κι οι μαθητές του μαθαίνουν ελάχιστα, ή τίποτα.

Γνώριζε ο Ανθρακίτης, ότι η ομιλούμενη γλώσσα εξελίσσεται συνεχώς, ότι ήδη είχε αρχίσει να χρησιμοποιείται στη λογοτεχνία και στην Επιστήμη, στα δημοτικά τραγούδια και στις καθημερινές σχέσεις των πνευματικών ανθρώπων της τότε Ευρώπης.

Αλλά δυστυχώς, όσο πλησιάζει η επανάσταση του 1821, τόσο και ο γλωσσικός αγώνας οξύνεται κι είχαμε τους αρχαϊστές απ' τη μια και τους δημοτικιστές ή «χουδαϊστές» απ' την άλλη. Ένας φανατισμός αναπτύσσεται μεταξύ των δύο τάσεων και παρατόλμη να πράξει το σωστό και πρέπον για την αποστολή του και το θείο έργο του.

Αλλά στη ζωή έτσι γίνεται πολλές φορές: Οι πρωτοστατούντες και τολμηροί πληγώνονται και τραυματίζονται. Μερικές δε φορές και αφανίζονται, μεσαιωνικά και παράλογα.

Κι έρχεται η δίκαιη και αμερόληπτη Ιστορία ύστερα και τους καλύπτει, στους άφραστους και υψηλότερους, στους ενδοξότερους και θετικότερους των μαύρων και δύσκολων ημερών τους.

Κάτι τέτοιο δυστυχώς συνέβη και με τον εξαίρετο, υπέροχο, μοδευτικό και μεγάλο δάσκαλο των Ζαγορισιών και του Γένους μας Μεθόδιο Ανθρακίτη.

Ελπίζω η ψυχή του να χαίρει αυτή τη στιγμή και το πνεύμα του να ηρεμεί τούτη την ώρα, για άλλη μια φορά, ύστερα απ' το πάθος, τους φανατισμούς και τις διώξεις που υπέστη επί μισόν περίπου αιώνα τότε ο αείμνηστος, επαινετός και άγιος δάσκαλος όλων των Ελλήνων μέχρι σήμερα.

ΜΑΘΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

«ΔΙΚΟΡΦΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Μοιρολόγια του Δικόρφου

Κάθε φορά, που 'ρχεται ο θάνατος, οι άνθρωποι θρηγούμε κι οδυρόμαστε. Κι αυτό, απ' τα παλιά γινόταν, ως και σήμερα σ' όλο τον κόσμο. Οι ζωντανοί θρηγούν και θρηγούν τους πεθαμένους, κλαίοντας κι εκφράζοντας λύπη αγάπης και συγκίνησης γι' αυτούς.

Μάλιστα, κάθε τόπος και κάθε κοινωνία είχε τον τρόπο της να κλαίει κι είχε την όρεξη να λείει ύμνους και θρήνους περισούς, μ' αγάπη και συγκίνηση βαθειά και ρίγος κι έντονη συμμετοχή και θλίψη.

Έτσι, θυμούνται (κυρίως απ' το '40 ως το '47, που μουν μόνιμος κι αμετακίνητος κάτοικος Ζαγοριού) κάθε φορά, που χανόταν ένας στο Δικόρφο μας (μεγάλος, ή μικρός...) μαζεύονταν όλοι οι χωριανοί στο σπίτι του, κι όλη τη νύχτα και τη μέρα μοιρολούσαν κι έκλαιγαν, σφιχταγκάλιζονταν συχνά, δίνοντας κορυαίο ο ένας στον άλλο, για το κακό που ήθε.

Πέθανε η Κασούλα τ' Κουτσλιά, και μαζεύτηκαν όλοι δίπλα της κι όλο τη γλυκοφιλούσαν και συνεχώς μοιρολούσαν. Σκοτώθηκε κι ο Θεόδωρος, το Μάη του 1947, κι όλο το χωριό συγκλονισμένο κι αναστατωμένο συμμετείχε κι έκλαιγε κι όλοι στο μοιρολόι συνεχώς ξεσπούσαν.

Αρχίζει η Μέλπω τ' Τζιόβα και συνεχίζει η Πέτρα, ακολουθούσε η Κλήνη και η θεία Κούλα και σιγανά συμπλήρωνε η θεία η Αγλαΐα κι η θεία Ρίνα.

Έλεγαν τα μοιρολόγια του Ζαγοριού μας. Αυτά που 'χαν ακούσει κι είχαν μάθει απ' τις μανάδες και γιαγιάδες τους. Κι εγώ μικρός κι ανώριμος ακόμη, ανήσυχος όμως κι αναστατωμένος, τις κοίταζα στο στόμα και στα μάτια, που όλο δάκρυζαν κι όλο μοιρολούσαν.

Και μου 'χονται αυτή την ώρα στη μνήμη μου όλα σχεδόν εκείνα τα μοιρολόγια και οι θρήνοι, που μου τα υπαγόρευσε οριστικά, όταν μεγάλωσα, το 1957, η θεία η Κούλα τ' Σαμψή, ύστερα απ' το θάνατο της θείας Ντίνας.

ζωντανός και πολύ ανθρώπινος διάλογος μιας πεθαμένης και των ζωντανών, που 'ναι δίπλα της, όπου οι δεύτεροι λένε και παρακαλούν την πρώτη: «Να σηκωθεί απ' τη γη κι από το μαύρο χρώμα». Κι εκείνη απαντά συγκινημένη και λυπημένη: «Με τι ποδάρια να σκωθώ, χέρια για ν' ακουμπήσω»;

Ας δούμε όμως ολόκληρο το κείμενο αυτού του μοιρολογιού, όπως ήταν καταγεγραμμένο και ειπωμένο, μέχρι χτες.

Η ΜΑΡΓΙΟΛΑ

— Σήκω, Μαργιάλα, μ' απ' τη γη κι από το μαύρο χρώμα.

— Με τι ποδάρια να σκωθώ, χέρια για ν' ακουμπήσω;

— Κάνε τα χέρια σου τσατιά, τις απαλάμες φυτάρια. Ρίξε το χρώμα από μεριά, την πέτρα από την άλλη.

Τέσσερα τέτοια μοιρολόγια λέγονταν κι ακούγονταν στο Ζαγόρι μας, μέχρι το 1965 περίπου, που υπήρχε παλιός και νέος κόσμος ακόμη. Και σήμερα, σας τα παρουσιάζω, γιατί είναι κάτι, που 'ρχεται απ' το παρελθόν κι έχει αξία και συγκίνηση μεγάλη.

Το πρώτο είναι πιο γνωστό, συνηθισμένο και καθιερωμένο είναι εκείνο της Μαργιάλας. Είναι ένας

Για σήκω, ντύσου κι άλλαξε και βάλε την αμμάτα, να λάμψει πάλι ο νουντάς, το πέρα σανισίνι.

Κι ακολουθεί το δεύτερο ζαγορισιο μοιρολόι, που 'χει πολλές σκέψεις και μύριους προβληματισμούς και συγκινήσεις, με σπουδαιότερους τους τελευταίους στίχους του, που λένε: «Τούτη τη μέρα ζήσαμε, την άλλη ποιος το ξέρει, για ζούμε, για πεθαίνουμε, για σ' άλλον κόσμο πάμε»;

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

Με γέλασαν τα πουλιά, της Άνοιξης τ' σφόνδια.

Με γέλασαν και μου 'πανε: Ο Χάρος δε με παίρνει.

Βάνω, φτιάνω τα σπίτια μου, τα μαρμαροχτισμένα.

Βάνω στις πόρτες μάλαμα, στα παραθύρια ασήμι

και τη βαρεία εξώπορτα με χάλκωμα δεμένη.

Στο παραθύρι κάθομαι, τους τόπους αγναντεύω.

Βλέπω στη ρούγα να 'ρχεται, ο Χάρος καβαλάρης,

με τ' αλόγ' του παίζοντας και το σπαθί στο χέρι.

Σέρνει τους νιους απ' τα μαλλιά, τους γέροντας απ' τα γένηνα.

Φέρνει και τα μικρά παιδιά στη σέλλα φορτωμένα.

Τα μάτια μου διακρύσανε και η καρδιά μου τρέμει.

Τούτη τη μέρα ζήσαμε, την άλλη ποιος το ξέρει.

Για ζούμε, για πεθαίνουμε, για σ' άλλον κόσμο πάμε;

Κι ακολουθεί «Το μοιρολόι της Γιώργαινας», που έκλαιγε και οδυρόταν, κι έφτανε ο ήχος της φωνής της ως το γυφύρι του χωριού, κοντά στο μύλο.

Και το στοιχείο της φωνάζει δυνατά να σταματήσει «Τι το γυφύρι ράϊσε και το ποτάμι στάθι». Κι η Γιώργαινα του απαντά, αγέρωχα και τολημρά: «Το πως να κήψω τον αχό και πως το μοιρολόι, που Γιώργος δεν εφάνηκε δώδεκα μήνες τώρα»;

Και να, αυτούσιο, το τρίτο μοιρολόι:

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ ΤΗΣ ΓΙΩΡΓΑΙΝΑΣ

Γιώργαινα μοιρολόγια κοντά εις το ποτάμι.

Και το γυφύρι ράϊσε και το ποτάμι στάθι

και το στοιχείο τον ποταμού κι αυτό στην άκρη βγήκε.

τη Γιώργαινα παρακαλεί κι από κοντά της λείει:

— Πάψε, κυρά μου, τον αχό, κόψε το μοιρολόι,

τι το γυφύρι ράϊσε και το ποτάμι στάθι.

— Το πως να κήψω τον αχό και πως το μοιρολόι,

που Γιώργος δεν εφάνηκε δώδεκα μήνες τώρα;

να βγει ψηλά, να ρθει κοντά στα έρημα τα σπίτια,

να δει τη μαύρη μάνα του, τη δόλια του γυναίκα

να βρει τη Βάσω ορφανή, τη Λότητη τον στο χόμα;

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ

Και μου 'ρχεται στο νου μου «Ο τάφος του παλικάριου», όπου μια μάνα κλαίει και θρηνεί για το χαμένο γιο της, λέγοντάς του, συγκινητικά:

«Ενψές βγήκα και πλάγιασα, ψηλά σ' ένα λιθάρι

Κι εκεί 'ταν μνήμα κλέφτικο, θαμένο παλικάρι.

Δεν τόειδα, γιε μου, και το πάτησα, επάνω στο κεφάλι.

Κι ακούστηκε φωνή βαθειά, κάτω απ' το λιθάρι:

— Ποιος είν' αυτός, που με πατεί, απάνου στο κεφάλι;

Αν είναι νιος, ας χαιρέται και νια, ας καμαρώνει κι αν είναι κάνας γέροντας... χαλάλι να του γένει».

Έτσι το θυμούνται εκ του πρωτοτύπου κι από το στόμα των Δικορφωτών της γενιάς του τριάντα και σαράντα.

Έτσι έκλαιγαν κι έτσι θρηγούσαν οι πρόγονοί μας Δικορφωτές και Ζαγοριώτες τους συγγενείς και φίλους τους, τους συγχωριανούς τους γενικά και τους γνωστούς, του τότε κόσμου. Κάτι, που σήμερα εξέλιπε και δεν υπάρχει πια.

Βέβαια ο θρήνος της καρδιάς και της ψυχής υπάρχει πάντα ζωντανός κι είναι για πάντα υπαρκτός, σ' αυτό τον κόσμο.

Όμως, ο τρόπος των συγχωριανών και Δικορφωτών και Ζαγορισιών γενικότερα, με τον οποίον θρηγούσαν και οδυρόνταν, είναι όντως λεπτός και πολύ ποιητικός, συγκινητικός και μερικές φορές συγκλονιστικός, όπως διαπιστώνει κανείς, όταν διαβάσει, ή κυρίως όταν ακούσει μετὰ μοιρολόγια, κατά τα μοιρολόγια κι αποκτήσει έντονα και ζωντανά, έμπειρα και υπαρκτά βιώματα.

ΜΑΘΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ 4ης ΔΕΣΜΗΣ
πρόοδος
ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΤΜΗΜΑΤΑ
 — Γυμνασίου-Λυκείου όλων των μαθημάτων
 — Τμήματα Ιστορίας Γ και Δ Δέσμης
 — Έκθεσης όλων των Δεσμών
 — Και όλα τα μαθήματα της Δ Δέσμης
 Διεύθυνση: **Λυδία Φίλη**
 Βλαχελίδη 9, Β' ορ. Γρ. 9 Ιωάννινα - Τηλ.: 26004

Με πολλή χαρά, ικανοποίηση και αισιοδοξία πληροφορήθηκαν οι απανταχού της Ελλάδας Δικορφιώτες την ολοκλήρωση της ασφαλτόστρωσης του δρόμου **Ελάτης-Δικόρφου**, απόστασης περίπου οκτώ χιλιομέτρων.

Ήταν ένα όνειρο μισού περίπου αιώνα, αφού ο χωματόδρομος του χωριού μας **εγκαινιάστηκε το 1953**, απ' τον τότε Νομάρχη, στο μεσοχώρι του Δικόρφου. Κι όλοι οι χωριανοί (από τότε ως τώρα...) περιμέναμε εναγωνίως την ώρα και τη στιγμή, που ο χωματόδρομος θα σφαλτοστρωνόταν και θα γινόταν (όπως ήδη έγινε) ένας απ' τους καλύτερους, ομορφότερους, ωραιότερους και ασφαλέστερους δρόμους του Ζαγορίου.

Ευτυχώς, που ο διακεκριμένος Ευρωπαίος και Γάλλος Ντελόρ προέβλεψε και προγραμματίισε την υλοποίηση και τέτοιων έργων στον τόπο μας (πακέτο Ντελόρ). Άλλως, δεν γνωρίζω και δεν μπορώ να προβλέψω πόσες δεκαετίες ακόμη θα παρέμενε αυτός ο δρόμος θύμα του χώματος και της λάσπης, της κούρασης

Ολοκλήρωση ασφαλτόστρωσης

και της σκόνης, της ταλαιπωρίας και της φθοράς του επιβάτη και του αυτοκινήτου, του οδηγού και του κάθε επισκέπτη του πανέμορφου και ελβετικού Δικόρφου.

Την **Τετάρτη** λοιπόν, **2 Ιουλίου 1997**, ολοκληρώθηκε αυτό το μέγιστο έργο, που ήταν και είναι απ' τα σπουδαιότερα, που έγιναν τα τελευταία χρόνια στο χωριό μας.

Από δω και πέρα όλοι μας, χωρίς περίσκεψη και προβληματισμό, ανησυχία και απογοήτευση, θα μπορούμε να μπαίνουμε στο αυτοκίνητό μας και να πάμε στο Δικόρφο, τραγουδώντας και αισιοδοξώντας, μέσα σε λίγη ώρα. Και θα φτάνουμε τελείως ξεκούραστοι στα σπίτια μας. Θα πίνουμε τον καφέ μας στα όμορφα και σύγχρονα μαγαζιά μας, θα απολαμβάνουμε την ομορφιά του **Αϊ-Γιάννη** και της **Γκούβας**, της **Κουρκούπιτας** και των **Βαρκών** και θα συναντάμε όλους τους συγχωριανούς μας με πολλή χαρά και αγάπη, ικανοποίηση και αισιοδοξία στο **Μεσοχώρι**, στα **Γκεσέρια** και στον **Πέρα**, τον **Κάτω** και τον **Πάνω Μαχαλά**.

Και βέβαια, καλόν είναι, αυτή η ασφαλτόστρωση να γίνει γνωστή σ' όλη την κοινωνία των **Ιωαννίνων** και του **Ζαγορίου**, ώστε οι άνθρωποι να μην προβληματίζονται πλέον, όταν θέ-

λουν να επισκεφθούν, από δω και πέρα, το πανέμορφο και παραδοσιακό Δικόρφο.

Και βέβαια, τώρα που έγινε το μέγιστο έργο, καλόν είναι να γίνουν και ορισμένα άλλα έργα, μικρότερα και ευκολότερα, μέσα στο χωριό.

Όπως: α) Η ολοκλήρωση της «**Παιδικής χαράς**» και τα γκαλντερίμια του **Πάνω** και **Κάτω Μαχαλά**.

β) Η τοποθέτηση **Πινακίδων** στην είσοδο και έξοδο του Δικόρφου, απ' την αρμόδια Υπηρεσία της Νομαρχίας, ώστε να ξέρει ο ξένος που βρίσκεται.

γ) Να γίνει αξιοποίηση του πρώην **σχολικού κήπου**, πίσω απ' την Εκκλησία του Αγίου Μηνά, ώστε το περιβάλλον εκεί να ομορφύνει κι άλλο.

δ) Να γίνει αλλαγή των **χαλασμένων και φθαρμένων** πλέον **πινακίδων**, που δείχνουν τις ονομασίες των δρόμων και της κεντρικής πλατείας του χωριού μας.

ε) Να **βαφούν τα κάγκελα** του **Σχολείου**, της **πλατείας** κι **εκείνα προ του σπιτιού του Θωμά Λέκκου**, ώστε να φαίνεται νοικοκυρεμένο και ανανεωμένο το Δικόρφο.

στ) Να γίνει **τοποθέτηση μικρών δοχείων** (ανά εκατό μέτρα),

όπου οι περαστικοί θα ρίχνουν τα χαρτιά τους, τα πακέτα απ' τα τσιγάρα τους, κ.λ.π. ώστε όλοι οι δρόμοι να 'ναι πεντακάθαροι μέσα στο χωριό.

ζ) Και βέβαια το καθάρισμα του **Μεσοχωριού** και όλων των δρόμων και των τριών **Μαχαλάδων** πρέπει να 'ναι φροντίδα και ευθύνη όλων μας. Γιατί **Δικόρφο** και **Ζαγόρι** είναι ταυτισμένα με την καθαριότητα και τη νοικοκυροσύνη.

Όλες οι παραπάνω σκέψεις και προτάσεις μου είναι προσωπικές κι υποκειμενικές και προήλθαν αυτή τη φορά απ' την ολοκλήρωση της ασφαλτόστρωσης του δρόμου μας.

Γιατί, όταν γίνεται το μέγιστο, πρέπει να υλοποιούνται και τα **ελάχιστα**, που δεν απαιτούν εκατομμύρια και σκληρούς κόπους, αλλά απλή φροντίδα και στοιχειώδη ανθρώπινη ευθύνη.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

2-7-97

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

	Δρχ.
Αγορίτης Παναγ.	10.000
Κοντού Αριστέα	5.000
Κοντογιάννη Θέα	5.000
Στάθης Γιάννης	3.000
Ιερ. Ιωάννης Λάζος	3.000
Κώνστας Λευτέρης	1.000

ΔΩΡΕΑ ΣΕ ΜΝΗΜΗ

● Εις μνήμην του αξέχαστου χωριανού μας Βελισσαρίου Λέκκου, η σύζυγός του **Άννα** και τα παιδιά του **Χρήστος** και **Βαγγέλης Λέκκος**, προσέφεραν στην Εφημερίδα μας «Δ.Ν.» δέκα χιλιάδες (10.000) δραχμές.

Η πράξη τους αυτή είναι λίαν ευαίσθητη και αποδεικνύει **περισσή Ζαγορίσια καλοσύνη, αγάπη και σεβασμό** προς τον αποθανόντα άνθρωπό τους. Και μας κάνει όλους μας να αναφωνούμε: «Βελισσάρη, αιωνία η μνήμη σου. Το Δικόρφο δεν σε ξεχνά».

ΠΟΙΗΣΗ

Η Βλάχα η όμορφη

Αγάλη, αγάλη έγερνε ο ήλιος προς τη δύση
ισκίωσαν όλα τα ριζά κι εργατιά ανασαίνει
τα γίδια ροβολάγανε τρεχάτα για τη βρύση
κι η Χάιδω τώρα η λιγερή από τη στάνη βγαίνει.

Σαν πέρδικα περπάταγε της βλαχουριάς καμάρι
στο δρόμο και στο ξάγναντο βγήκε να καρτερέσει
το Μήτσο το λεβεντονιό το πρώτο παλικάρι
και με αγάπη και καημό στην αγκαλιά να πιάσει.

Βλαχούλα μου πεντάμορφη της ερημιάς νεράιδα
με τα ξανθά σου τα μαλλιά και τ'λασημί γιορντανία
τέτοιο κορμί, τέτοια θωριά στον κόσμο δεν ξανάβιδα
γι αυτό θέλω την Κυριακή ν' αλλάξουμε στέφνια.

Αυτά είπε ο Μήτσος κι άρπαξε την όμορφη Βλαχούλα
στα χέρια του τα σπιβάρá κι αντάμα στο χορτάρι
γείρανε και καθήσανε όπου φάνηκ' η αυγούλα
κι απέ αργά σαλάγησε στο δάσος το κοπάδι.

Γιάννης Λέκκος

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

- Παντρεύτηκε στις 5 Ιουλίου στην Αθήνα η Γεωργία Παπαγιαννοπούλου με τον εκλεκτό της Γιάννη Μάνο. Τους ευχόμαστε να 'ναι ευτυχισμένοι και καλούς απογόνους.
- Στα Γιάννινα παντρεύτηκε ο Χρύσανθος Κυριακόπουλος με την αγαπημένη του Αμαλία Τριανταφύλλου. Να ζήσουν.
- Στην Καστοριά παντρεύτηκε η Αίγλη Πούρλη με τον Νίκο Καράτζιο. Να ζήσουν και καλούς απογόνους.
- Ελένη, είναι το όνομα που δόθηκε στο κορίτσι της Ντίνας Λέκκου και του Γιώργου Πλεύρη. Και νυφούλα!

ΣΤΟ ΔΙΚΟΡΦΟ ΖΑΓΟΡΙΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΜΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

(Β' κατηγορίας)

Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΖΑΓΟΡΙΣΙΑ ΚΟΥΖΙΝΑ

Χαρείτε τις διακοπές σας στο μαγευτικό και παρθένο περιβάλλον του χωριού μας.

Κοινόκτητας: 0653 61.226
ΤΗΛ. Ξεχώνια: » 61.470
Αθήνα: » 99.23.585